

Stjernen.

L. Ebbeson, Redaktør

Alt Bladet vedkommende saasom: Indsendelser, Adressforandringer o. s. v. adresseres „Stjernen“ Dannebrog, København.

Penge kan sendes i „Money Orders“, Post Note, Bank-Note eller i Registreret Breve.

For Penge der sendes i løse Breve kan Udbydere ikke være ansvarlig.

„STJERNENS“ AGENTER.

„Stjernen“ kan bestilles hos efternævnte Herrer, der som vore Agenter er bemyndigede til at modtage og forrette for Abonnementspenge.

- C. S. Christensen, Fremont, Neb.
- N. Fr. Hansen, Cedar Rapids, Iowa.
- G. H. Johnson, Minden, Neb.
- B. M. Vager, Akron, Colo.
- N. Christensen, Clarion, Kansas.
- S. S. Grausberg, Hampton, Neb.

Prenumeranter eller manglende Eksemplarer faas ved Agenterne naar Henvendelse derom sker titide.

Indvandningspørgsmaal.

Det Udbald, som i længere Tid paa Kongressens Vegne har rejst rundt i Landet for at føle paa den offentlige Mening med Hensyn til Indvandringen, har ikke fundet meget, der taler til Opmuntring for det Paris, som raaber paa, at Indvandringen maa hemmes. Et Flertal af de afhørte Vidner var af den Formening, at Indvandringen ikke melsfører nogen Fare for Landets sociale eller politiske Institutioner; men at det tværtimod laa i Landets Interesse at tillade, ja endog opmuntre Indvandringen af sitige og driftige Europæere af den Klasse, som man kan være overbevist om, at de vil skabe sig Hjem herovre og blive gode og loyale Borgere.

Den fremkomne Stemning blandt Landets Borgere i Almindelighed, de „Indfødt“ ikke undtagne, synes at være alt andet end den Anskuelse, som et af Osiens større Blade for kort Tid siden udtalte, da det sagde at det var paa høje Tid „at Slaaen skydes for“. Det er let nok at komme med saadan Snak, men er anden Sag er det at bevise den. Der er nok et vist Element blandt de „Indfødt“, som kunde ønske at se „Slaaen oppe“, men det er kun et Mindretal nede i Osten, der er saa bange for, at den sine amerikanske Nationalitet skal blive demoraliseret af de grove Udblandere. Men den almindelige Mening blandt Vestens Befolkning, der vel at mærke er ligesaa nidfare for at konservere Landets Institutioner som Ostens Folk, er den, at Tilgangen af 500,000 fonde, arbejdsdygtige Indvandrere aarligt ikke paa nogen Maade vil staa Nationen; men at de friske Kræfter, de melsfører, tværtimod er en Velsignelse for Landet.

Amerikansk Barbarisme.

Særlighederne for Civilisationen er Enhed og Broderskab — Hævn og Gjenskab hører hjemme i Barbarismens Kramtisse.

Amerika, der bygger sig af at være et Monsterbillede paa fri og retfærdig Strævelse og Indbegreb af den højeste Grad af Civilisation, har nu sluttet sig til et Prinsip, der i sig selv er den pure Tilbagegang og vil, om det faar Lov til at raade, drage Landet ned mod Barbarismens Laamaal.

Den Finanspolitik, som de For. Stater naar i Vegreb med at adoptere tilhører a lene en barbarisk Tilstand. En Politik, der gaar ud paa at udelukke andre, at opløse istedetfor at sammenlutte, at stille hjer på egen Haand, at adskille istedetfor at organisere, er nødvendigvis anarkistisk og samfundsopløsende i dets Rand og Retning.

Handelen med Udblandet bidrager særlig til at opbygge en Nation, men i det Tilfælde, at de For. Stater antager det nu foreliggende Tolddrovsforslag, vil denne Handel blive betydelig formindsket. Thi det forholder sig nu en Gang saaledes, at de For. Stater ingenlunde har Eneret paa at anordne Tolddestimmelser; andre Lande har en modsvarende Ret og fri Lejlighed til at sætte Repressalier imod vore yderligere Tolddestimmelser. Er det ikke en folkelig og amerikansk Ret at bibe sig ind, at fremmede Nationer skal vedblive at tjæbe af os, naar vi nægter at tjæbe noget af dem, udtængen Ting, som vi ikke selv kan producere?

Nej, saa dumme er de ikke; har vi ikke vidst det før, saa ser vi det nu. Frankrig har nylig forbudt Indførselen af amerikansk Korn, og Mexico ligger i denne Tid og grunder over hvorledes det bedst skal vise sin Misforståelse med Omskel Sams barbariske Lovmageri. Kan være, at Mexico finder paa at lægge en Udforselsold paa Bly-Sølv-Grub, som

For. Stater jo kjøber en Masse af. Man kan heller ikke vente, at de øvrige fremmede Nationer, hvis Handel til Dels ødelægges ved den amerikanske Tolddestimmelse, vil lade Repressalierne udeblive.

Briterne siger: „Stop“.

Veretningen om, at der i de forenede Stater kun er tilbage 100,000 Kvadratmil Land stillede til Dyrtkning, er af Engländerne modtaget med stor Forbavselse, idet de fleste af dem har faaet i den Formening, at Amerika kun var et halvt beboet og halvt civiliseret Land. Ovennævnte Veretning er netop indleveret til Underhuset af en dertil udbalgt Kolonisations-Komite, som desuden indberetter, at der i Australien er 500,000 Kvadratmil og i Manitoba 400,000 stikede til Dyrtkning. Siden 1815 har 12½ million Menneſter forladt de forenede Riger, 3 af disse Emigranter drog til de For. Stater, hvor Befolkningen, om den foragdes i samme Forhold som i de forløbne 100 Aar, vilde ved næste Aarhundredets Slutning være østet til en Billion, eller omkring 500 Menneſter paa hver kvadratkilometer. Siden 1875 havde der været — ikke fuldt en million Høstler med 3,050,000 britiske Emigranter. Hele Emigrationen bestod sig til Haloparten af Overfludet af Høstlerne over Dødsfaldene. Disse Tal-rækker haabe overbevist Komiteen om, at Udvandringen fra de britiske Der ikke længere var saa ønskelig, som tidligere, og den har derfor i sin Indberetning anbefalet, at man ikke længer opmuntre eller understøtter Udvandring til andre Lande end Australien. Selv i dette Land er Emigranterne ikke saa velkomne som tidligere, og Australierne har udstedt en Veretning, isølge hvilken Haandværkere er meget efterspurgte, medens der er Overflod paa almindelige Arbejdere.

„Enderede“ Folk.

Amerika er velsignet med en Legion af Højskoler, Kollegier, Universiteter og højere Uddannelsesanstalter. Det er jo netop paa denne Tid af Aaret, at disse Institutioner stiller deres færdige Produkt (den eksaminerede Student) paa Markedet (Livets Kampplads).

Den unge Mand, der har fuldebt sine Studier, gaar ud i Verden med store Forhaabninger og sine Venners Lyfentninger. Han søger Danneſens og Verdens Overlegenhed, og mener at de Statte, han har gravet frem fra Filosofiens og Videnskabens Forraad, maa absolut finde en hurtig Afſætning paa Markedet. Men desværre vil de fleste af dem blive skuffede i disse optimistiske Forhaabninger. De bejæles af en Illusion ved deres Udgang af Stolen, og den kolde Verering med den haarde følelsesløse Verden skal til for at rive den haabeløse Ungdom ud af de gyldne Drømme. De gaar i den fælleste Forstilling, at deres Verdom, deres Danneſe og deres personlige Egenskaber er af en saadan Værdighed, at Verden ikke kan undgaa at sætte Pris derpaa, men det er en sørgelig Omstændighed, at saa mange af dem skal gøre den bitre Erfaring, at en utaknemlig og upoetisk Verden som oftest nægter at modtage deres Tjeneste til nogen Pris. Hvad det gjælder om i Livet er den ubændige Energi og den aldrig slafsindsende Arbejdsøerne, naturligvis parret med en god Forstand, den kunstfærdige og vidensfæbelige udbannede blivder dagligt traadt under Fødderne af den uovervindelige Dristmand.

Man har i de senere Aar begyndt at tvivle lidt paa Forbelene ved en højere Uddannelse, og den Anskuelse er nær ved at gøre sig gjældende, at det er inarere en Hæmsko end et Fortrin for dem, der skal anvende deres Gaver i Livets praktiske Alliggender. Jernværksejererne Carnegie i Pittsburg siger at blandt alle hans Værdighedsfæder med ledende Fabrikanten, Bankerer, Kjøbmand og Jernbanebestyrere er der kun ganske saa „sunderede“ Folk. Senator Ingalls siger, at denne Klasse udgjør kun et meget ubetydeligt Mindretal i Kongressen. I Avisverdenen er der heller ikke mange akademisk udbannede Folk. Amerikas Redaktører er for Størstedelen vokst op bag Sætterasken, og deres kundskabsforraad bestaar af det, der er „hængt ved“ under Arbejdet. Selv Præsident Elliot i Harvard, Hovedet for Landets største, ædste og mest anerkjendte Læresanstalt, har udtalt, at han ikke er sikker paa, at en grundig aandelig Uddannelse hjælper en Mand saa stort i almindelig praktiske Alliggender, skjønt han mente, at for de fleste Forretningers Bedkommende har den kollegialt udbannede Mand Fortrinnet.

Ikkeeftermindre har Skoleuddannelsen dens store Fortrin. Den skaffer aandelig Disciplin, opbygger og udvikler

Synet paa Livet og dets Pligter og udbreder en Kultur, der er nødvendig for Samfundets Vælgelse og Vælf. Men det maa indbringes, at Verdommen ikke gælder om Person stort, med mindre han besidder Naturens positive Egenskaber; Energi, Kløgt og stærk Domme-kraft.

Fonografen og de Blinde.

Prof. David Kaufmann retter i en Artikel i „New Freie Presse“ Opmærksomheden paa den store Betydning, Fonografen har for de Blinde, i hvis Sjælsliv den sikkert kommer til at fremkalde en fuldstændig Omvæltning.

Naar man tænker paa Betydningen af denne Opfindelse, kommer man uvilkaarlig paa den Tanke, at den egentlig er bleven til for de Blinde. Fonografens Natur bestaar deri, at det gjøres muligt for Dret at læse. De, som har lidt Mangel paa den ædleste af Menneſkets fem Sanſer, har hidtil maattet hjælpe sig med den grovreste; Følelsen stulde erstatte Dret. Den fuldstændige Hjælpe-løst, den grenseløse Ulykke i dette Forhold viste sig i hele dens Haardhed, naar den ulykkelige stulde til at samle Røring til sin Sjæl. Forende Fingren over „Bjerg og Dal“, over Forhøjninger og Forhøjninger i Teksien, maatte den Blinde sigtles og ufuldkomment opfatte, hvad den Seende øjeblikkelig opfatter; for ham var det en Vej over Hus-togtet isædet for den jævne Gade. Kun nogle smaa Smuler fra Litteraturens rigt besatte Vord tilfaldt den Blinde. Men nu bliver det anderledes. Har Dret ofte maattet høre for Dret, saa bliver det nu Dret, som kommer til at se for Dret.

Man maa gjerne se ad det som ad en tom Fantasi, naar der tales om hele Bogoplag paa det fonografiske Sprog. Og dog findes der ingen alvorlig Mær-sag, hvorfor ikke en saadan Tanke skulle kunne virkeliggjøres. Der bliver da ikke længer Tale om en Litteratur for Blinde. Det lille fonografiske Tryk-apparat fremtræder i denne Velsigning som Nøglen til Menneſkets almene Vidende, som Menneſkehedens alt hørende Dre.

Samle Alberti.

Om den nys afdøde Politiker, Overretsprøfaturer Alberti, meddeles et dansk Vord følgende:

Han var født paa Granballegaard ved Viborg den 12. Maj 1814 og blev saaledes 70 Aar. Han demitteredes fra Ribe Latinskole 1833 og blev senere juridisk Kandidat med en fortræffelig Eksamen. Fra 1843 til 1853 var han Fuldmægtig hos daarende Højesteretsadvokat, senere Forsteminister Notwit. Fra 1851 havde han været Overretsprøfaturer; 1855 blev han Medlem af Vonderneernes Selskabs Bestyrelse, siden 1856 har han været Formand for den sjællandske Vonderbestands Sparekasse. I 1848 valgtes han til Borgrepræsentant i Kjøbenhavn, en i Vloos, som den tilbagegaende Venælgelse dog ikke længe lod ham beholde. Den 15. Oktober 1848 stillede han sig i Stenløse ved Valget til den grundlovgivende Forſamling, men Statsraad Neergaard til Sønderløsholm blev valgt med 506 St., Alberti fik 253. Aaret efter valgtes han ved det første Valg til Folkethinget i Sørg Amts 2den Valgkreds, og denne Kreds vedblev han derpaa at repræsentere i Rigsdagen i over 40 Aar, indtil han paa Grund af Svag-heden den 21. Jan. d. A. erklærede ikke at kunne modtage Valg.

C. E. Alberti forenede en Jernstid med en fremragende Arbejdsøerne, hvilket sammen med en umædelig Dygtighed, Trofast, Hæderlighed og Retfærdighed prægede ad hans Færd. Intet Under derfor, at hans omfattende velsignelsesrige Gjerning har erhvervet ham almindelig Højsættelse og Taknemmelighed.

Vestremend vil særlig mindes hans heldbringende Virksomhed for at støtte den sjællandske Vonderbestands økonomiske Selvstændighed igennem dens Spare-kasse, og i politisk Henseende hans urolige Frihed, der ikke tillod ham at gaa paa Akkord med Uretten.

Jernbaner i Asien.

En Artikel i „Northwestern Rail-roader“ indeholder den Bemærkning, at Fuldførelsen af Forthbroen har opmun-tret Ingeniørerne til at tage under Overvejelse, hvorvidt en lignende Plan kan udføres med Bygning af en Bro over Bosphorus, hvorved Europa og Asien med deres nuværende og tilkommende Jernbanesystemer kunde forbindes. Det tyrkiske Blad „Hakikat“ har offentliggjort en Beskrivelse af dette Projekt samt meddeler at et fransk Syndikat har tilbudt at bygge en Bro, 800 Meter lang

og 70 Meter høj mellem Koumeli og Anatoli Hisar. Broen vil bestaa af et Spænd og omendtil den er af meget kortere Længde end Forthbroen, anses den dog at blive et større Arbejde fordi dens eneste Spænd er en halv Gang saa lang som det længste Spænd i Forthbroen. Anatolia-Jernbanen vil antagelig inden mange Aar komme til den Anskuelse, at Foretagendet bliver en praktisk Nødvendighed.

De Lande, som ligge øst for Middelhavet vilde ubetvilsomt blive Vidne til afvikling Jernbanebygning i de kommende tye Aar. Jernbanebygning af Gjens-nemgangslinjen fra Vesteuropas Hovedstæder til Konstantinopel har givet et magtigt Fremstød i Forretnings- og Rejse-trafikken. Bulgarien er stærkt be-fæstige med at konstruere et System af lokale Handelslinjer, Grækerne have adopteret en lignende Politikk og ere nu ifærd med at bygge en Hovedlinje fra Athen til Larissa, hvor den møder det tyrkiske Jernbanesystem. Lilleasien har endnu ingen Baner med Undtagelse af to eller tre korte Linjer fra Smyrna ind i Landet, hvor Frugt og andre Produkter herfra bringes ned til Søhaavene. Der vilde ubtvoiles en stor Handelsbevægelse, dersom et System af Jernbaner blev byggede fra Konstantinopel til den vestlige Del af Asien. En Linje bør an-lægges langs Middelhavskysten til Smyrna og eventuelt udstrækkes til Beirut, Damaskus, Joppe og Jerusalem samt endelig til Egypten. En anden Linje bør lægges langs den sydlige Kyst af Sortehavet og videre gennem Armenien og Persien. Denne vilde som en naturlig Følge indbyde paa Aar blive for-længt til Indien og der vil saaledes blive en direkte Linje fra Paris til Calcutta.

Det er ikke længere blot og bar Illu-sion at udlaste Planer for et asiatisk Jernbanesystem, det vil blive til en Virkelighed i den nuværende opvoksende Slægtis Levetid. Den store siberiske Jernbane, som tænkes bygget inden fem Aar, er tidligere befrejvet og man behø-ver ikke at nævne de russiske Linjer i Turke-tan. Det nordlige Asien skal aabnes ved Hjælp af Jernbaner, som ere forbund-ne med Nord Europass Systemer. Det sydlige og vestlige Asien skulle paa den anden Side gjennemtrænges af Linjer fra Konstantinopel og Middelhavet. Den Tid vil komme, da den Rejse kan gaa med Jernbane hele Vejen fra det nordlige Skotland til Siam eller Korea eller han kan gaa til Maine gennem Tunnel-ten under Kanalen, med den russisk-sibe-riske Jernbane over Broen over Behrings-strødet og videre med Maskabanen. Ved en Forbindelse med den Pan-ame-rikanſke Overlandroute vil Vest Euro-pæerne blive sat istand til at kunne fæ-ber en Gjennemgangsbiilet lige til Pata-gonien.

Christian Science.

I den senest forløbne halve Menneſke-alder har her i Amerika begyndt at ud-brede sig en religiøs Opfatning, der gaar under ovenskattede Navn. „Den Christelige Talsmand“ siger, at endog norske og danske Prædiker kan komme til i sine egne Kredse, ja i sine Konferenser at møde disse Verdomme.

Om Grundtanterne for disse medde-ler „D. Chr. Talsmand“ videre: Oprindelsen til Scientismens nuvæ-rende Navn skal være Resultatet af en „Aabenbarelse“, som Mrs. Mary Bas-ter Glover Eddy af Massachusetts havde i 1846, endstjønt Principerne ikke blev udsprede iblandt Folket før 1875. Dog er der mange, som gjør Krav paa at være de første til at bringe denne Læ-re frem for Lyset.

Grundsykterne i Christian Science er, at en evig Mand ikke alene herfer i Universet, men er alt i alt i Univer-set, saa at Materie, Sindet og det Dn-de ikke er Virkelighed, at Sygdom, Sorg og Synd kun er Opbyggelse af Ind-bildningen.

En meget yndet Maade at frem-holde Grundtrækkene paa er: „Gud er det eneste Liv, Klarlighed den eneste Lov, Mand den eneste Substans.“ De søger at bevise deres Theoriens Sandhed paa følgende Maade:

1. Gud er Alt og Gud er en Mand,
2. Derfor er alt eksisterende Mand,
3. Og da Mand ikke er Materie,
4. Er der ikke Materie.
5. Gud er Alt og Gud er god, derfor
6. Er alt godt, og selvfølgelig
7. Er der intet Dndt.

Saaanæ Slutninger er nok til, at Lærens Tilhængere vil medgive, at der er ikke noget saadant til som Morke eller Falskhed eller Forbrydelse eller Uærlig-hed i Universet, thi alt dette kan ligesaa let kargjøres, som det i ovenstaaende Erklæring, at der ikke Materie eller Dndt nogetsteds. Til Stabsfælle for

denne Paastand citeres meget af Skrif-ten.

For at fremme disse Verdomme er der allerede bragt megen Litteratur paa Mar-kedet, og deres Lærere er meget talrige.

Højt Spil om Vord paa Ud-vandrerflibe.

Herom skriver Chas. Wm. Kennedy, fortærende Kaptein paa „Hvide Stjer-ne“-Linjens Dampner „Germanic“, i Juni-Heftet af North American Re-view, at det Spørgsmaal ofte har været opkastet, hvorledes det kan være, at de store Dampstibsselskaber ikke blot tillæ-ber, at der i Røgealooerne paa Atlan-terhavsdampnerne aadentlyst drives Ha-zardspil, men endog saa synes at opmun-tre dertil.

Det er en velkendt Kjendsgjerning, siger Kennedy, i hvert Fald for Stibe-nes Officerer, at i Lobet af Rejsefor-ønen — fra Maj til Noobr. — er Atlan-terhavsdampnerne et søgt Tilflugtssted for professionelle Spillere fra alle Egne i de forenede Stater, og at deres Hensigt med at gjøre Rejssen over Havet, ene gaar ud paa at komme i Forbindelse med og i Forhold til Folk, som de ikke vilde faa Lejlighed til at mødes med andre Steder eller under andre Forhold. I Dragt og Fremtræden optræder de som dannede Gentlemen, og deres umistrolige Med-rejsefænde aner ikke, at der i disse Folk stikker pengegrifte Oprækkere.

Paa en af mine Sommerrejser fra New York kom der to Mand fra det sydlige eller vestlige Texas om Vord paa „Germanic“. I de første Dage, de var paa Stibet, opholdt de sig naaligt i Rø-ge-Saloonen, snart ved et af Spillebor-dene, snart ved et andet, som om de nær-mest faa paa Spillet, og ikke havde no-get bedre at fordrive Tiden med, ikke fordi de tog videre Interesse i det. Flere Opfordringer til dem om at deltage i Spillet, afslø de med, enten at de ikke kjendte det, eller at de ikke havde Dvælse i det.

Paa Rejssens fjerde Dag bemærkede den yngre af de to Teræner imidlertid, at han intet havde imod for en Gangs Skuld at prøve Lykken. Han spillede og tabte; spillede og tabte igjen. Hans Kammerat sagde intet dertil, men ven-dte og spejdede i Stilhed. Dagen efter begyndte Spillet paa ny, og den ældste af Mandene indvigebe da ogsaa i at spille. De to vandt nu hver Gang.

I Lobet af de første fire Dage havde begge nøje studeret Spillet ved de for-sjellige Borde, og lagt deres Planer i Henhold heril. Hvor mange hundrede Dollars, der gif i deres Lomme, ved jeg ikke, men Indtægterne var høje, og det var ikke nogen ubetydelig Pengesum, de førte med sig, da de steg i Land i Liver-pool.

En ung Mand, Student fra en af Vestens Højskole, kom om Vord i New York for at tage med til England, hvor han agtede at træffe sine Forældre i Lon-don. Umiddelbart før han kom om Vord, havde han, efter at have kjøbt Bilet, hos sin Faders Banker, 100 Pds. Ster-ling i engelske Penge. Alle 24 Timer efter at den unge Mand var kommen om Vord, meldtes det til mig, at den unge Mand spillede kort i Røgealooen med Mand hvis Ry som professionelle Spiil-lere var velkendt om Vord paa „Ger-manic“. Jeg kjendte den unge Mandens Fæder godt, og min første Tanke var, at sende Bud efter hin og give ham en Ad-varsel. Men da jeg kom til at tænke paa, at jeg ingen Myndighed havde til at for-byde Spil, fandt jeg, at jeg helst maatte forholde mig taav, og det gjorde jeg da. De første to eller tre Spil vandt Drengen, thi han var ikke stort mere. Han blev herover saa oprømt, at han tabte al Vælgelse for at indfætte store Summer. Spillet tog nu en anden Gang, og da man blev færdig, ejede han ikke en Penny. Han maatte nu laane sig frem for at faa sine Udgifter dækkede indtil han naaede London.

Jeg kunde nævne hundrede af saadan-ene Tilfælde.

Naar Dampstibsselskabet ikke hindrer, at nogle af de Rejsende saaledes bliver franarret deres Penge, og ikke søger for, at Røgealooen bliver et Sted, hvor Folk kan opholde sig uden at være udsatte for at skulle høre Spillernes Vanden summe sig om Drevene, saa er det, fordi Selskabet har en betydelig Indtægt ved disse Folk. Alle Atlanterhavsfarerne er fornyede med et stort Dplag af Vine og beruende Drikke ud over det, der le-veres til Maaltiderne, og Mand, der spiller, drikker gjerne meget. Salget af beruende Drikke er meget stort, og Ind-tægten af Salget i Forhold dertil.

Min Kone led hyppig af Hovedpine og Svimmelhed osv. Ved Brug af Dr. August Königs Hamburgerbræder blev hun fuldstændig helbredet. — Daniel Weiner, New Baden, Texas.

Kabelgram.

(Uge-Dersigt fra Udblandet.)

Amerika hæder Mindet om den store Opdager Kolumbus ved Verdensudstille-lingen i 1893, men Spanien og Italien røber en ikke mindre Jæst for at opfriske Erindringen om hans glimrende Bedrifter. Disse to Lande, der ene hans Fædreland, det andet hans Protektor, træffer begge store Forberedelser til at fejre 400-aars-Festen for hans Opdagelse af Amerika. Og de har det For-trin for Amerika, at de kommer et Aar tidligere; de vil holde deres Stabs i 1892, hvilket jo efter Historien er det bestemte Aarstal for Opdagelsen. En stor Fæst skal afholdes i Genoa, Italien, samtlig med at to Mindesætter, en for Garibaldi og en for Hertugen af Galliera, bliver afflavede. Franchetti har skrevet en Opera, der er grundet paa Tilbragelsen i Kolumbus' Liv, og Sammentrædelsen af en geografisk og historisk Kongress vil opfriske Historien om Gjenfinnelsen af den nye Verden. Samtidig agter Spanien at fejre Verdens-heden paa fyrfelig Vis. Disse Fæst-ligheder i den gamle Verden kan blive et passende Forspil til de Højtideligheder, der skal finde Sted i det Land, der stulder den store Genoeser dets Tilgjænge-liggjærelse for Civilisationen.

Den moderne Verden er vant til at betragte Spanien, som en gammel fejg-livet Rod af Cæsaridets Træ. Den Op-fatning holder ikke Stil. De, der saa tilbidsfælt besjerner det kaffinlanste Nige som et af Jordklodens mest reaktionæ-re Lande, vil ved nærmere Væfensfæst-lære, at Spanien netop nu med ærlig Vilje er slaaet ind paa Fremstribets Vane. Men Spanien har jo ogsaa dem-nygte Konge i Verden, saa det er jo næ-turligt, at de nye Jdeer faar Lov til at flaa Nodder under hans Regimente. Gler det kunde næsten faa Udseende af, at den nuværende Regjering benæfter sig af Kongens mindreaarige Tilstand til at bringe Spanien ind paa et republikansk Grundlag. Stemmeret var for yderst indskrænket, men Regjeringen har nu skænket almindelig Valgret. Regjering-ten er gaaet meget videre. Den har gjort Udkaft til en Arbejdslov, som bli-ver lagt frem for Rigsdagen naar denne atter træder sammen. Disse Lovforslag er langt friere end den færdige nuværende Arbejdslov. Blandt andet bliver der sat en stor Indskrænkning for Kvinde- og Bør-nearbejde, og der oprettes en særskilt Forsikring imod Ulykkestilfælde, Syg-dom og Alderdom. Dtte-Timers-Da-gen bliver etableret, og virkelige Arbej-dere, der søger efter Beskjæftigelse, skal have fri Transport paa Jernbanerne.

Der er bleven talt meget om europæisk Afvæbning, men man har ikke faa meget havt Dje for, at en lignende Reform tiltrænges i ikke mindre Grad i Spaa-merika. De spanske-indianske Republikere herne har Grundlov, der er tagne efter de For. Stater, men de gjælder blot til Vandsbæk. Det er Landets magtige Familier og de politiske Diktatorer, der regjerer os. De i Hovedstæderne statio-nerede Soldater kontrollerer Valgene; der er ingen uoedkommende, som kan danne sig en Forstilling om hvilket for-færdelig Valgtryk, Militærmagten øver. Og det er en komplet Umulighed for den offentlige Mening at organisere sig saalænge dette Forhold varer. En fæ-ernde Her har intet Steds hjemme i en Republik. Arbitration kan aldrig komme til at afløse de blødigke Krige som af-gjørende Dommere mellem Staterne saa-længe en til Tænderne bevæbnet Solbat-tertrop staar rede til at læste sig over Modparten. Jo, Syd-Amerika trænger til Afvæbning, dersom der skal blive Tale om nogen virkelig Frihed og Gjen-nemførelsen af de Reforme, som Na-tiden kræver. Det hedder sig nok, at Brasilien har faaet en ypperlig republik-ansk Regjering, men det er her næppe bedre beendet end i de øvrige syd-ameri-kanſke Stater. Det er Hæren, der regjerer. Dens Officerer udnævnes til alle de højeste og mest indflydelsesrige Stillinger, og det er allerede tydeligt nok, at den politiske Magt er centrali-seret i Rio Janeiro i en Grad, der er ikke mindre end i Kejserdømmets Dage.

Vor Afstedshilsen

har ikke lydt endnu; men vi vil venligt lægge Publikum paa Hjerte, at vort Op-hold i Dannebrog er begrænset, og dem, som ønsker fotografisk Arbejde udført mens vi er her, maa følge dette Bink og skynde sig at komme. Det er vor Hensigt at sigte saa hurtigt vi faar den Bunte Arbejde, der er strømmet ind paa os, fra Haanden. Glem der ønsker des-res Huse og Steder tagne her underrette os straks, for at vi kan faa Tid til sende vor Bogn ud. Vort Arbejde er første Klasse og Prijerne de laveste. Christensen & Nelson, Dannebrog.